

jo været alt for smaa. Jeg tror altsaa ikke, at det ærede Medlem har Ret i den Betragtning.

Jeg takker den højtærede Minister for den Velvillie, hvormed han saa paa Tanken om at fastlægge Beløbet. Jeg maa mene, at det uden Skade kunde lade sig gøre at foretage dette Skridt nu, saaledes som vor Økonomi efterhaanden er kommet til at ligge; og jeg finder ogsaa, at Beløbet 750 000 Kr. er et meget rimeligt fastlagt Beløb, et Beløb, der svarer vel og rigeligt til 250 000 Kr. i 1914.

Hækkerup: Jeg er ganske enig med den højtærede Indenrigsminister i, at der ikke var nogen Anledning til at bruge Nedsæringskniven paa det foreliggende Lovforslags Omraade; men da den højtærede Indenrigsminister har brugt Kniven paa saa mange andre Omraader, hvor der efter min Mening heller ikke var nogen Anledning til det, saa frygtede jeg virkelig for, at han vilde bruge den ogsaa her. Jeg har ogsaa anerkendt, at dette ikke har fundet Sted; men ellers maa jeg jo beklage, at jeg er ganske uenig med den højtærede Minister, og jeg beklager yderligere, at der ikke fra Ministeren og heller ikke fra hans Meningsfæller fremkom nogen virkelig saglig Indvending imod de Erfaringer fra det praktiske Liv, som jeg fremførte. Der gik igennem Indenrigsministerens Tale en overmaade stærk Mistro til den Maade, hvorpaa Hjælpekassebestyrelserne forvalter deres Opgave. Det er en Mistro, som i høj Grad rammer ogsaa Ministerens egne Partifæller; thi som jeg fremhævede i min første Tale, er der gennemgaaende indenfor Hjælpekasserne Enighed om, naar, hvorledes og i hvor høj Grad der bør hjælpes. Denne Tale rammer altsaa i høj Grad Ministerens egne Folk. Ministeren gik ud fra, at naar der er Stigning og Fald i Hjælpekassernes Ydelser, skyldes det, at Bestyrelserne til Tider udviser Flothed. Kendsgernerne viser imidlertid lige det modsatte. Kendsgernerne viser, at naar der er Erhvervs-kriser, Arbejdsløshed og dermed stor Fattigdom i den ubemidlede Befolkning, stiger Hjælpekassernes Udgifter, og naar Arbejdsforholdene bliver bedre, falder de. Det er derfor, Hjælpekassernes Udgifter er faldet i Aarene 1923—24 og 1924—25, thi da begyndte der at blive bedre Arbejdskaar; i Aaret 1925—26 og i indeværende Aar er Arbejdsforholdene blevet daarlige og Trangen til Hjælpekassehjælp større, og derfor er Hjælpekassernes Udgifter steget til Trods

for, at Statstilskuddet ikke er blevet forøget. Jeg vil derfor hævde, at Tilskuddets Størrelse ikke spiller nogen synderlig Rolle for den Maade, hvorpaa Hjælpekasserne administrerer, det kan derimod spille en Rolle for den Maade, hvorpaa de enkelte Kommuner yder Bevillinger til Hjælpekasserne, men ved selve Hjælpekassebestyrelsens Uddeling spiller det ikke nogen Rolle. Jeg vover at paastaa, at som Helhed bliver der udført et baade godt, forsvarligt og ansvarsbevidst Arbejde af de forskellige Hjælpekassebestyrelser.

Til det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen vil jeg sige, at saaledes som Hjælpekasseinstitutionen er fremkommet, var det Meningen, at dens Opgave i første Række skulde være at hindre, at Folk kom under det offentlige Fattigvæsen, og det er den Opgave, Kassernes Bestyrelse har paataget sig og har løst med ikke ringe Held i en Række vanskelige Aar, de har løst det paa en saadan Maade, at der er en hel Del Kommuner, der er blevet lettet for store Fattigudgifter, Udgifter, som andre Kommuner har maattet betale, og det er den Ulighed, mit Parti og jeg ønskede ændret ved, at man fik større Statstilskud.

Overfor de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen og det ærede Medlem Hr. Bindslev, om, at Statstilskuddet skulde fikseres, maa jeg sige, at jeg synes i Virkeligheden, det er en ganske urimelig Tanke, Kommunerne skulde jo saa have lige store Tilskud, enten de et Aar anvender f. Eks. 8 Mill. Kr. til Hjælpekasserne eller nøjes med at anvende 3 Mill. Kr. Hvis man fulgte den højtærede Minister i hans Betragtning, kunde Følgen af en saadan Fastsættelse blive, at Hjælpekassernes Bestyrelser i de forholdsvis gode Aar vilde flutte sig ganske uforholdsmæssigt, medens de i daarlige Aar vilde være mere knebne. Jeg tror nu ikke, dette vil blive Tilfældet, men Urimeligheden i at yde lige meget, enten Trangen er stor eller lille, synes jeg er ret indlysende; der er mange Kommuner, for hvem det er overmaade svært at udrede de store Udgifter, som Hjælpekassernes nødvendige Krav forarsager, men som desuagtet bevilger dem, fordi Befolkningens Tarv kræver det.

I øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Bindslev, at han forundrede mig i høj Grad. Saa vidt jeg ved, er det ærede Medlems borgerlige Stilling bl. a. den at forkynde Barmhertighedens og Hjælpsomhedens Evangelium, og saa forstaar jeg ikke, at han erklærer at kunne gaa mod den